

REDACȚIA

Arad, Deák Ferenc-utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Întru Austro-Ungaria:
 un an 20 cor.
 1/2 an 10 .
 1/4 an 5 .
 1 lună 2 .
 În de Duminecă pe an
 4 coroane.

În România și străinătate
 pe an 40 franci.

Inscrispse nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deák Ferenc-utca nr. 20.

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
 dată 14 bani; a doua oară
 12 bani; a treia oară 8 b.
 de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele, cât și
 inserțiunile sunt a se plăti
 înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 502

Scrisori nefrancate nu se primesc

TRIBUNA POPORULUI

Bánffy kossuthist.

Despre Bánffy așa mersese vestea între Unguri, că prim-ministru a ajuns numai din cauză că în calitate de președinte al Dietei n'a luat partea la înmormântarea lui Kossuth. Și cât a stat la conducere, era înfățișat ca cel mai plecat Vienel.

Adevărul e, că s'a retras acordându-i-se grația regală, numit fiind demnitar de Curte, pe când Weckerle de pildă, nu se poate lăuda cu aceasta.

De când s'a întemeiat însă „Magyar Szó”, vedem că în privința cultului kossuthist Bánffy caută să intreacă pe toți. Nu odată li-a imputat de pildă kossuthiștilor că nu sunt destul de pretențioși ear decând începuseră preparativele pentru serbarea dela 19 Septembrie, nici un ziar maghiar nu a îndemnat mai călduros pe Maghiari să facă din această zi nu serbare de partid, ci a țerii întregi. Nu numai Ungurii, dar și naționalitățile să i-se închine lui Kossuth.

A mers chiar și mai departe. A cerut ca pe Kossuth să-l serbeze și Curtea. Și fiindcă, bine înțeles, Curtea n'a ascultat povața lui Bánffy, „Magyar Szó” dela 20 Septembrie eată ce scrie:

„Guvernul de ce nu serbează pe Kossuth Lajos? Și de ce nu serbează în ziua aceasta, împreună cu nația, și Curtea? Cum? Nația a putut să ierte tolul Curții: atâta sânge nevinovat, executarea celor 13 generali de honv. zi, isprăvile lui Haynau, totul, cu un cuvânt; și Curtea nu ne știe ierta pe Kossuth Lajos?

„O spunem aci pe față s-o audă

toți: în Ungaria a prins rădăcini credința că singura piedică a cultului kossuthist este antipatia Curții față de Kossuth Lajos... De ce se îngrozește într'atâta Curtea de Kossuth Lajos, când cu o lovitură ar pute să devină adorată și tronul să și-l facă neclintibil, dacă s'ar uni cu nația în cultul kossuthist?

În restul articolului numitul ziar ceartă apoi partidul guvernamental că nu vrea, nu știe ori nu poate să silească pe sfetnicii aulici a se închina lui Kossuth, după-cum a silit d'atâtea ori să facă ce de altfel nu li-a plăcut celor dela Curte.

Numitul organ crede că s'ar pute, dacă ar fi voință.

Că Bánffy este pentru o atitudine cât se poate de energică față de Curte, rezultă și din următoarele.

În ziua de 18 Septembrie un redactor al lui „Egyetértés” a avut o lungă convorbire cu Justh Gyula, fostul președinte al partidului kossuthist.

A venit vorba și despre chestia: partidul kossuthist va ataca ori nu guvernul pentru că n'a luat parte la serbarea dela 19 Septembrie și dacă va face ori nu obstrucție guvernului cu prilegiul proiectelor privitoare la încheierea tranșacțiunii.

Justh a zis:

„De când cu ex-lex, nu mai am poftă de obstrucțiune. Nu merita. Atunci am făcut-o, dar cu ce folos ne-am ales? Cu nimic. Am desarmat și mai târziu chiar însuși Bánffy a spus că numai două săptămâni de mat făceam obstrucție și Viena ar fi făcut mare concesțiune”.

Cu alte cuvinte Bánffy regretă că opoziția nu este mai energică și

guvernului îi aduce învinuire că nu silește Curtea să se unească cu nația în cultul kossuthist.

Să ne însemnăm bine aceasta.

Cultul lui Kossuth. Intreaga presă maghiară constată, că ziua de 19 Septembrie deși n'a fost o serbare oficială, a fost însă serbată de toți maghiarii, fără osebire de partid. Se remarcă, într'adevăr faptul, că „aproape pretutindeni, începând cu Budapesta, vorbirile festive li-au rostit primarii orașelor ear ziarele guvernamentale s'au întrecut cu cele opoziționale întru preamărirea lui Kossuth. Lui Kossuth Ferencz și fratele său Lajos Tivadar, sosit din Italia la Budapesta, i-s'au făcut ovațiuni colosale. Peste 500.000 Unguri au defilat pe dinaintea lor. Honvezi dela 1848—49 au fost aduși la Budapesta, unde în jurul mormântului lui Kossuth s'au petrecut scene mișcătoare. Bêtrînii honvezi au fost găzduiți de diferiți ospătari și familii, dându-se mese festive în onoarea lor. La Czegled și la Szeghedin cele două orașe unde la 1848 Kossuth chemase sub arme nația maghiară, i-s'au ridicat lui Kossuth statue și în consiliile comunale a o mulțime de orașe și sate i-s'au desvolit portretul. Presa maghiară și acum dă amănunte despre marea serbare dela care n'au lipsit decât numai ministri.

La chetiunea procesului protopopului Măneguțiu.

„Foița Diecesană” scrie:

Procesul disciplinar al protopopului Nicolae Măneguțiu fiind terminat la Consistoriul arhidieceșan ca la forul competent disciplinar, nu am avea nimic de observat, dacă în articolul de fond din „Te-

legraful Român” nr. 95 din 28 August a. c. sub titlul „Destituirea protopopului Nicolae Măneguțiu”, nu s'ar cuprinde un pasagiu, care reclamă rectificarea. Anume în aci atineul articol între altele se zice următoarele: „Dovada cea mai eclatantă despre vinovăția lui și despre purcederea corectă a Consistoriului arhidieceșan e și faptul, că supremul nostru for metropolitan, constător în majoritate din membrii din diecesele sufragane, a Aradului și a Caransebeșului, în frunte cu Presa Sfințitul domn Episcop Nicolae Popea, în unanimitate a respins protestul”.

La acestea avem de a observa, că după informațiunile câștigate, Consistoriul metropolitan nu a pertractat în merit afacerea disciplinară din chestiune, pentru că protopresbiterul Măneguțiu nici nu s'a folosit de remediul apelațiunii sau a recursului și astfel supremul for metropolitan respective Consistoriul metropolitan nici nu a avut ansă de a tracta meritoriul chestiunii. Numitul protopop a înaintat numai un protest, și și acesta nu pe calea regulamentară. Considerând apoi, că contra sentințelor disciplinare nu se pot înainta proteste nefiind acestea remedii de drept, Consistoriul metropolitan a hotărât, ca protestul intrat să se restituie pe calea sa.

Din acestea urmează, că din hotărîrea Consistoriului metropolitan nu se poate trage concluziunea la vinovăția sau nevinovăția protopopului Măneguțiu și nici la corectitatea sau necorectitatea procedurii Consistoriului arhidieceșan.

„Telegraful Român” are cuvântul! Și e dator să vorbească. Altfel s'ar crede, numele venerat al P. S. Sale Episcopului N. Popea la lustră să acopere printr'insul o mețianiadă!

Nu merge, zadarnic, nu merge cu șarlatania și minciuna.

ZINA.

NOVELĂ

DE

IOSIF POPESCU.

(Crmare și fine.)

„Ce să-ți mai spun? Iorgu și Emil sunt sergenți, ear crucea sfântului Gheorghe străluce pe pepturile lor.”

Cetind aceste șiruri, Zina se simți mișcată până la lacrimi. Era par'că mândră de faptele acelor bravi tineri, ierta lui Emil din tot sufletul greșeala sa, și se ruga lui Dumnezeu să le scape vieța.

Cu toate acestea inima ei se stringea, de câte ori cugeta, că Iorgu caută moartea cu atâta îndărătnicie.

— „Așadar nu mai e nimic, nimic, care să-l poată reține în vieța”, gândia ea. „Nici măcar... ea nu cuteză să termine această cugetare. Se simțea par'că ofensată, că Iorgu nu găsește în vieța „ceva”, care să i-se pară culmea fericirii; și cu toate acestea ea fusese cauza desperării lui.

De astă-dată Zina insistă din toate puterile pe lângă unchiul ei, ca să se întoarcă în patrie. Bêtrânul se înduplecă, deoarece-ce sezonul băilor era sfârșit. El telegrafiară dar la București, ca scrisorile să li-se păstreze acolo, pentru-că se înapoiază.

Mare fu mirarea călătorilor noștri, când văzură București, capitala unei țeri în răzbel, neschimbată, ca și în timp de pace. Oamenii își vedeau de afaceri ca totdeauna, își petre-

ceau ca ori când, numai uniforme străine mai produceau o schimbare în tablou.

Era cătră începutul lunii Octomvre, când se instală prietenii noștri în București. O epistolă dela Scarlat îi aștepta.

„Bucurați-vă”, zicea el, campania, sau cel puțin rolul nostru în campania aceasta, se apropie de sfârșit. Plevna nu mai poate rezista mult. Ne trebuie un ultim asalt asupra redutei Grivița 2, și Plevna va cădea în mâinile noastre. Și se prepară ceva, se află în aer un miros, ca să zic așa, de eroism; Românii au pus de gând se facă minuni. Este pentru ei un punct de onoare să cucerească cuibul încă nebiruit al lui Osman.

„Pregătirile s'au început mai de mult, căci atacul acesta va fi mai periculos decât toate. Iorgu are friguri de nerăbdare. Câte odată îl aud zicând: „comedia a durat deja prea mult.”

„Emil a rămas același, neschimbat în tot decursul campaniei, liniștit și resemnat. Am căpătat pentru acest tiner atâta iubire, câtă admirațiune am pentru viteazul Iorgu. Deosebirea lor în caracter se arată în toată puterea cuvântului în momentul acțiunii și al pericolului. De i-ai vedea, Zino dragă, n'ai putea să nu-i iubești și admiri, precum îi admiri întregul batalion. Numele lor se pronunță tot împreună. Când se vorbește de ei, se zice: cei doi frumosi; căci faptele lor sunt asemenea cu ale lui Fêtrumos din poveste și frumuseța lor tot așa. Și cu toate acestea, cine ar crede-o, ei nu vorbesc mai nici-odată unul cu altul. Șed tăcuți, se culcă în tăcere, mănâncă fără a zice mai mult decât e neapărat de lipsă. Când pornesc la luptă, își aruncă o privire de înțelegere și se avântă pe întrecute, ca și când duelul lor din Spa s'ar

fi transformat în întrecere la fapte mari. Fiecare din ei ar voi să fie în cel mai mare pericol, dar nici unul nu cade; gloanțele par'că i-ocolesc.

„Roagă-te lui Dumnezeu, cum mă rog și eu, să-i ocrotească și de aci încolo, cum i-a apărat până acum.”

Scrisoarea lui cătră Ana era mai gingașe, ca totdeauna și plină de speranțele cele mai dulci. „Sunt locotenent”, zicea el, și sper că peste vre-o două luni ne vom vedea. Atunci.... atunci.... Restul îl găci Ana, căci roși până în albul ochilor, deși se afla singură în casă, când cetia aceste șiruri.

Zina nu mai stătu nici un moment la îndoaia, ci intră în corporațiunea surorilor de caritate. Ea găsi aci ocaziune de a alina durerile bravilor soldați, cari își vârsară sângele în fața Plevnei. Sermanii oameni, recunoscători pentru bunătatea Zinei, o despăgubiau istorisindu-i scene din rebel. De multe ori s'a întemplat, ca numele lui Iorgu, însoțit de atributele cele mai măgulitoare, să se ivească pe buzele lor. Atunci Zina simțea o emoțiune deosebită; sângele i-se urca la cap și ca un curent electric îi străbătea tot corpul. Ea nu întreba nimic, dar asculta cu o plăcere nespūsă istorisirile acestor oameni despre marile fapte ale celor doi amici.

Intr'aceea ajunse în țeară vestea despre nenorocitele atacuri din 7 Oct. ale trupelor române asupra redutei Grivița 2. Un singur țipet de jale străbătu întreaga Românie. Se vorbea de o mie de morți și răniți. Câte familii nu căzuseră în jale adâncă.

Zina se înfioră la această știre teribilă. Ea aștepta cu nerăbdare o scrisoare dela Scar-

Statul și băncile române.

Oat de nețemelește sunt expectațiile și atacurile odioase ale publicisticii neglijente când prezintă băncile române drept niște instituții dușmănoase intereselor statului nostru, s'a dovedit mai ales-oferi atât prin presa română cât și prin deciziunile făcute la loc potrivit de către cei mai fruntași conducători ai băncilor noastre.

Nu ne este scopul a relacepe de data aceasta o polemică defensivă în o chestiune atât de tendențios desvilită de adversarii instituțiilor noastre financiare, ci vom să scoatem la iveală folosul material, pe care statul îl trage an de an dela băncile noastre. Cifre ne alterabile vor fi documentul nostru cel mai eras despre importanța incontestabilă a băncilor românești pentru gospodăria statului. Aceste cifre credem că vor fi destul de elocvente, ca să prezente băncile noastre ca un nerv puternic în organismul statului, la a cărui susținere ele contribuie în măsură însemnată.

Înainte noastră zace frumoasa colecție a rapoartelor de gestiune ale băncilor românești pentru anul 1901, în cari se expun fidel și onest rezultatele îmbucurătoare realizate în decursul anului expirat.

Rapoartele în sine diferă atât în formă cât și în conținut privește cifrele capitalurilor sociale. După vechime sau după terenul de activitate activele și revirementul încă se deosebesc unele de altele și în consecuență se prezintă variat și rezultatele finale.

Într'un singur punct însă analele băncilor noastre prezintă o asemănare frapantă întruolaltă. Acest moment caracteristic, evident din tablourile profitelor și pierderilor, este marea sarcină a dărilor și contribuțiilor erariale, cu cari băncile noastre sunt tributare statului. Cifrele conspectului acestor contribuții dovedesc fără îndoială, că statul are o bună parte din veniturile anuale ale băncilor românești. Este chiar interesant, după cum vom demonstra în cele următoare, raportul procentual pe care-l găsim, comparând sumele ce cad pe seama sponanților cu sumele cari revin statului. Astfel aproape în cele mai multe cazuri dobânda statului constituită nu mai puțin decât 50%, în unele cazuri 75% a dividendei acționarilor, așa că s'ar putea afirma că profiturile anuale ale băncilor

noastre, se împart în cea mai mare parte între acționari și fisc.

Ca să ilustrăm cu suficiență evidența cele expuse vom lăsa să vorbească următoarele cifre extrase din bilanțurile celor mai mari bănci românești și anume:

„Albina“, institut de credit și de economii în Sibiu, posede un capital de acțiuni de K 1.200.000 și a distribuit pentru anul 1901 acționarilor săi ca dividendă K 168.000 sau 14% pentru fie-care acție.

Dările și contribuțiile față de stat au exigit în anul 1901 suma de K 83.350, deci peste 6 94% sau în cifră rotundă șapte la sută a capitalului de acțiuni, deci tocmai jumătate din suma împărțită acționarilor.

„Victoria“, institut de credit și economii în Arad, are un capital fundamental de K 600.000. Acționarii acestui institut, care după mărime este al doilea la noi, au primit pentru anul 1901 ca dividendă suma de K 48.000, de 8% după capitalul vărsat în acții.

Conform contului profit și pierderi, contul dărilor și contribuțiilor erariale arată suma de K 36.670.—, deci peste 6% ale capitalului de acțiuni.

„Ardeleana“ institut de credit și economii în Orăștie cu un capital de acții de K 500.000 a solvit pentru anul de gestiune expirat K 50.000.— ca dividendă sau 10% după acție, iar statului i-a făcut un venit de K 22.777.— sau 4. 56% ale capitalului de acțiuni.

Evident deci, că atât cifrele sumelor efective administrate statului pentru dări și contribuții, cât și raportul procentual al acestor sume față de capitalul de acțiuni, vorbesc destul de clar în favorul băncilor noastre, ca contribuente destul de importante la resursele fiscului.

Am dat aceste exemple, extrase din bilanțurile celor mai vechi și mai bogate bănci românești; observăm însă, că la unele dintre băncile noastre mai mici și mai tinere, deși ca sumă, dările ce le plătesc rămân neasemănat în urma sumelor indicate mai sus, cu toate acestea făcând raportul față cu capitalurile lor, diferența procentuală este mult mai mare, ba une-ori ajunge la cifră exorbitant de mare. Așa spre pildă:

„Detunata“ în Bucium cu un capital soc. de K 60.000.— a solvit pentru 1901 o dividendă de 8%, iar statului pentru dări

K 5823.— sau 9.71%, deci aproape cu 2% mai mult decât acționarilor săi.

„Brădetul“ în Orlat cu un capital de K 25.000.— solvește o dividendă de 10% și K 2800.— ca dare, deci peste 11% statului.

„Casa de păstrare“ (reuniune) în Săliște s'a fondat numai cu K 26.000.— capital social și în urma unei deosebite capacități de acțiune a ajuns să solvească pentru anul 1901 o dividendă de 18%, adică K 7680.— după ce a plătit în acel an pentru dări o sumă de netto K 7800.—, deci numai puțin decât 30% ale capitalului social.

Credem că ni-se va da ocaziune a mai reveni asupra acestei teme interesante și de va fi posibil a face un tablou general al dărilor și contribuțiilor, cari curg anual la stat din veniturile băncilor noastre. Ținem a fi relevat însă cu suficiență deja în cele expuse, că băncile noastre ar trebui să fie privite din partea statului ca un giuvaer de mare preț, demn de o îngrijire mai bună și de ocrotire față de toate agresiunile ilioiale.

Erm. Borcia.

DIN ROMÂNIA.

Salutul Drapelului. În „Monitorul Oficial“ al României a apărut următoarea decisiune:

Noi, ministrul secretar de stat la departamentul cultelor și instrucțiunii publice, Decidem;

Art. I. Toți școlarii sunt datorți ca atunci când întâlnesc drapelul să-l salute, fie că s'ar afla în corp, fie că ar fi izolați.

Art. II. Toți școlarii sunt datorți să asculte marșul regal stând în picioare și cu capul descoperit, în ori-ce loc s'ar afla.

Art. III. Abaterile dela aceste datorții se vor considera ca neavuinte grave și se vor pedepsi ca atare.

Art. IV. Această decisiune va fi citită în toate școlile și în fie-care clasă de către directorii și profesorii dirigenți.

Data la 2 Septembrie 1902.

Ministru, Sp. Haret.

O repetiție „fidelă“.

Din Sofia se telegrafiază ziarului „Nou-Frie Presse“ că manevrele ce vor avea loc la sărbările dela Șipca, în pre-

sența a peste trei sute musafiri oficiali ruși, dintre cari vre-o 60 generali, vor fi o repetiție fidelă a evenimentelor petrecute acum douăzeci și cinci de ani.

Repetiție fidelă! Eată un termen absolut impropriu în împrejurările ciudate în care se va face reconstituirea istorică a episodului din 1877.

Nu poate fi vorba de repetiție fidelă, din moment ce manevrele și sărbările dela Șipca se vor face cu escluderea românilor bine-făcători și salvatori ai Bulgariei.

Și dacă Rușii admit, ca armata bulgară să redea rolul lor în marele război, rolul jucat până la intervenția oștrei românești, ne întrebăm cum oare armata principatului vecin va figura rolul jucat de oștirea noastră. Suntem în drept să ne îndoim de fidelitatea — ca intenții și executare — reconstituirea faptelor noastre de arme.

Se înțelege că nu putem interzice armatei bulgare să se joace de-a armata românească. Face însă o impresie cam cemică pretenția unei armate care nici n'a existat în 1877 de a repeta — la o paradă — evenimentele din ultimul mare război al creștinătății în contra semi-lunei.

Din parte-ne, în ce ne privește pe noi Români, ne așteptăm la o contra-facere nu la o „repetiție fidelă“. („Secolul“).

Din străinătate.

Regina Belgiei, Maria-Henrietta-Anna, archiducesă de Austria, născută la 23 August 1837 e fiica defunctului arhiduce Joseph-Antoin Jean, palatin de Ungaria.

S'a căsătorit la 22 August 1853 cu regele Leopold, pe atunci duce de Brabant.

Din căsătoria ei cu regele Leopold al II-lea s'a născut următorii copii: princesa Luiza-Maria-Amelia, ducesă de Saxa, născută la Bruxelles, măritată cu prințul Filip de Saxa-Coburg-Gotha; princesa Stefania, ducesă de Saxa, născută la Laeckon, măritată cu prințul imperial al Austriei, arhiducele Rudolf și după moartea tragică a acestuia, cu contele de Lonyay; Clementina născută la 30 Iulie 1872.

lat, în care să-i spună că toți sunt întregi și sănătoși. Dar acea scrisoare nu sosi. Trecu o săptămână, trecură zece zile fără vre-o noutate. Atât Zina, cât și Ana se aflau într'o tortură. Ce se întâmplase? Zina începuse a cutriera spitalele, uitându-se la fie-care rănă, crezând că recunoaște în palidele lor fețe pe Scarlat, sau pe vre-unul din cei doi amici.

Căutarea sa fu mult timp fără nici un rezultat și Zina începuse a crede, că nici fratele, nici amicul ei nu se aflau între răniți.

În sfârșit, când trecu pe lângă un pat mai retras, atențiunea sa fu atrasă de un suspin. Ea se apropiă de acel pat și privind pe rănitul care suspinase, scoase un țipet de surprindere și de durere. În acel pat zăcea Iorgu cu fața palidă și ochii închiși. Părea mort. Zina îi apucă mâna, îi pipăi pulsul, care abia bătea, dar în fine se convinge că amicul ei trăia. Supraveghietorul atras de țipetul Zinei, se apropiă și o întrebă, dacă a găsit vre-o rudenie în cel rănă.

— „Da, o rudenie de aproape“, zise ea roșind.

— „Imi pare rău, coconiță, că trebuie să vă spun o noutate tristă. Acest sergent e greu rănit, medicii au puțină speranță. Rana se află în părți foarte delicate. Puțin a lipsit, ca glonțul să-i strapungă inima. Pecat de el; acesta a fost cel mai viteaz Român.“

— „Nu, nu va muri“, strigă Zina. „Nu vreau, ca să moară. Il voi păzi mereu, și prin îngrijirile mele va reveni în viață.“

— „Se vede că ți-nești mult la dânsul“, zise îngrijitorul; „atunci pot să vă predau și această scrisorică plină de sânge, care s'a găsit la inima lui.“

Zina luă biletul și recunoscu scrisoarea ei din Spa. Ea simți o emoțiune nedescrisă, când șirurile sale aproape șterse de nobilul sânge al lui Iorgu. Dar două cuvinte scrise cu sânge sub numele său îi atraseră atențiunea. „Mor iubindu-te“, erau aceste două cuvinte. Zina duse mâna la inimă, și căzu mai mult, decât șezu într'un scaun.

— „Nu, nu vei muri“, șopti ea „vei trăi, căci...“ Ea nu isprăvi cugetarea, dar deoarece-supraveghietorul se depărtase, duse la buzele sale hârtia udată cu sângele bravului sergent.

Într'aceea Iorgu se afla în friguri, și în delirul său de multe ori pomenia numele Zinei însoțit de cele mai fragede epitețe, astfel încât, dacă tinera fată ar mai fi avut vre-o îndoială, aceasta ar fi dispărut de astă-dată: era iubită cu pasiune,

Ea îl îngriji ca o soră, ca o mamă, uită pe toată lumea, și-și puse toate puterile pentru a scăpa o viață, care-i devenise scumpă. Da, scumpă, căci Zina simți în aceste momente de pericol, că ea încă iubia. Astfel trecură câteva zile.

Mulțumită îngrijirilor Zinei, delirul trecu și Iorgu, pentru prima oară de când zăcea, privi pe îngerul, care veghia la căpătâiul său. Zina roși până în albul ochilor sub influența acelei priviri. Rănitul însă căută mâna ei, pe care tinera față i-o lăsa; el o duse la buzele sale și o sărută cu transport.

— „Îți mulțumesc“, șopti el. Acesta era îngerul, al căruia chip îl văzuse adeseori în delirul său.

— „Dar Scarlat?“ întrebă Zina după primul

moment de tăcere, pe care o producea emoțiunea resimțită.

— „Era sănătos“, zise el. „Emil a murit în brațele mele. Am vrut să-l răsbun, și eată-mă...“

De aci încolo starea rănăului merse spre bine, mulțumită îngrijirilor Zinei. Scarlat încă scrise împărtășindu-le cu cruțare, că cei doi amici aflaseră moartea mult căutată, dar că el, Scarlat, se afla întreg și sănătos, cu câte-va „șgărietură“ neînsemnate, care-l opriseră de a scrie până acum.

Iorgu începu a șede pe pat, și Zina simți că a sosit momentul de a-l părăsi. Ea își făcu cea din urmă vizită. Bolnavul se afla singur și părea că doarme, căci avea ochii închiși. Zina se apropiă încet de patul lui, și se uită mult timp la acea față slăbită puțin prin suferințe, dar cu atât mai frumoasă și mai nobilă. Ea șezu la căpătâiu și se perdu în contemplarea acelei fețe. Era să-i zică: rămas bun, și parcă-i părea rău, că bolnavul s'a însănătoșat atât de curând. Se simți aprinsă de un amor ferbinte pentru acest om, pe care singură îl scăpase din ghiarele morții. Respirațiunea rănăului ieșea regulată și liniștită din buzele întredeschise și arzătoare. Ca împinsă de o putere supranaturală Zina plecă capul și buzele ei atinseră pe ale Iorgului. Atunci ea se simți strinsă de două brațe puternice și scoase un țipet de surprindere. Era prima sărutare...

În primăvara următoare două părechii ferice își serbau cununia. Era Iorgu cu Zina, și tinărul căpitan Scarlat cu dragălașa Ana. Emil dormia somnul de veci pe pământul bulgar.

A apărut:

STROPÎ DE RÓUĂ

DE
ELENA DIN ARDEAL.

Prețul 1 cor. plus 3 fil. porto.

Se află de vânzare la Administrația ziarului „Tribuna Poporului“.

„Mureșanul“

Institut de credit și economie, societate pe acțiuni în
MARIA-RADNA.

Fundat și deschis în 15 Noembrie 1897.

Capital social fl. 40 000, în 400 acțiuni de fl. 100.

Acordă: credite personale pe cambii; credite pe cambii cu acoperire ipotecară; credite pe obligațiuni cu cavenți până la fl. 50; și împrumuturi pe amanete și efecte publice.

Primește: depuneri de bani spre fructificare, după cari institutul plătește contribuția erarială; ear' deponenții primesc după banii depuși până la 1000 5% de la 1000 în sus 6% interese.

569 - 62

Direcțiunea.

A apărut și se află de vânzare la administrația „Tribuna Poporului“ următoarele opuri:

Din „Biblioteca noastră“		
se află următoarele numere:		
Nr. 3-4	Versuri și proză, de G. Coșbuc	Cor. al. -56
5	Fabule alese, de Gr. M. Alexandrescu	-28
7	Intocmai, comedie franceză într'un act, de Zotti Hodos	-28
8-9	„Istoria Țiganilor“, de Octav E. Lecca	-56
10	„Convorbiri pedagogice“ de E. Hodos	-28
11-12	„Căntece bănețene“, de E. Hodos	-56
13	„Căntece cătănești“, de E. Hodos	-28
18-22	Zotti Hodos, „Poftă bună!“ Carte de bucate. Partea I.	1.40
32-33	Zotti Hodos, „Poftă bună!“ Carte de bucate. Partea II.	-56
14	„Copiii de găsit“, snoave, legende, de G. Crăciunescu	-28
15-17	„Numiri de localități“ cu mai multe ilustrațiuni, de Iosif Bălan	-84
Alte scrieri diverse.		
	„Geografia Comitatului Arad“, pentru clasa a III-a a școlilor populare, de Damaschin Medre, învățător; aprobată de Ven. Consistor, ilustrată cu cărți geografice.	-70
	„Lupta pentru drept“, de Dr. Rudolf Ihering, traducere de T. V. Păcățeanu	2.-
	„Judecătorile cu jurați“, de Teodor V. Păcățeanu	-80
	„Libertatea“, de Ioan Stuart Mill, tradusă de T. V. Păcățeanu	2.-
	„Principiile politice“, după Dr. T. de Holtzendorf, de T. V. Păcățeanu	4.-
	„Caractere morale“, exemple și sentințe culese din istoriile și literaturile popoarelor vechi și moderne, de Ioan Popea, profesor în Brașov	2.50
	„Războiul pentru neatarnare“, de G. Coșbuc	1.-
	„Povestea unei coroane de oțel“ de George Coșbuc	1.-
	„Vieritul“, de Petru Vancu	1.-
	„Teoria Dramei“, de Dr. Iosif Biaga	3 80
	„Juvenilia“, de Sextil Pușcariu	1 60
	„Pribeag“, de Ioan Iosif Șeșoiu	1.50
	Instrucțiuni populare despre „atorințele și Drepturile purtătorului de dare“, edate de Wilhelm Niemandz	1.20
	„Ioan Botezătorul“, tragedie în 5 acte și un preluđu, tradusă de Il. Chendi și C. Sandu, după Hermann Sudermann	2.-
	Henric Ibsen „Ziua Ivierei“, Epilog dramatic în 3 acte, traducere de Il. Chendi și C. Sandu	1.-
	„Zece ani de mișcare“ literară în Transilvania 1890-1900 de Ilariu Chendi	1.-
	„Poesii“, de Maria Cunțan	1.50
	„Musa Someșană“, doine și căntece populare de Iuliu Butnariu Sălăuțanu	-30
	„Căltătorile în Rusta“ ale preotului bănețean Mihail Popovici, publicate de N. Iorga	-40
	„Vatra părăsită“, de Ioan Slavici	1.50
	„Istoria literaturii române“ în secolul al VII-lea. Vol. I. și II. de N. Iorga	20.-
	„Mic Catechism“, de Silvestru M. Andreovici	-30
	„Monografia“ comunei bis. gr. ort. rom. a sfințel adorm. din cetatea Brașovului, de Bartolomeu Balulescu	4.-
	„Drepturile și datorile învățătorilor (invățătoarelor) români. Pentru învățătorii și învățătoarele române dela școlile populare, elementare, superioare și civile; pentru elevii și elevele dela preparanții și dela cursurile pentru asile de copii; pentru senatle școlare (seane școlare, eforii) confesionale; pentru preoți, direcțiuni școlare, autorități bisericesti, susșitorii de școli; pentru inspectorate confesionale diocesane și pentru antistii comunale. Pe temeiul legilor, regulamentelor, ordinașunilor, instrucșunilor, hotărșrilor și decisiunilor principiare. Sorisă și compusă de Dr. Mihai Szabó, inspector regesc al comitatului Torontal. Tradusă de Eugen Zaslo, profesor	5.20
	„Amicul Poporului“, îndreptar în cauze administrative și judecătorești pentru poporul român, de Titu Vuculescu, pretor	1.-
	„Clipe de repaus“ de Sorocovă. Un dragăș volum de schițe și foișe	2.-
	„Potpourri“, Practica cetitului. - Ortografia noastră. - Despre numerii. - Bufan și frățuși. - Sărutul. - Chestiuni culturale, de Gheorghe Jianu	1.-
	Din „Liturgia bisericeii ortodoxe române“ pentru școlile medii și populare	-80
	„Din vremuri apuse“, de Iudita Secula n. Trușă	1.-
	„Polieleul“ cu pripelele și psalmii cei aleși ce se cântă la sêrbătorile mari ce au Polieleu. Estras din cărțile bisericești prelucrat pe seama cântăreșilor de strană prin Antoniu Minișan, inv. în Sân-Miclăușul-Mare	-30
	„Tabelele și Măsurile“, Manual ajutător la învățătura de Antoniu Minișan, învățător în Sân-Miclăușul-Mare. Ediția III-a	-10
	„Almanachul“ societății „Petru Maior“ Budapesta 1901, cu conșinut bogat și ilustrat. Format 8° cu 144 pagini. Plus 35 bani porto	4.-
	„Școlarul declamator“, versuri scrise și alese pentru școlari și tineri, cari delamează la examene, zile onomastice, la concerte etc. de Nicu Stejărel	-50
	„Stropi de rónă“, poesii, de Elena din Ardeal	1.-

La comanda să se mai adaugă de fiecare op 10 fleri șpe postale.

Color-cc cumpêră un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și peste tot vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Telefon: 440

Telefon: 440.

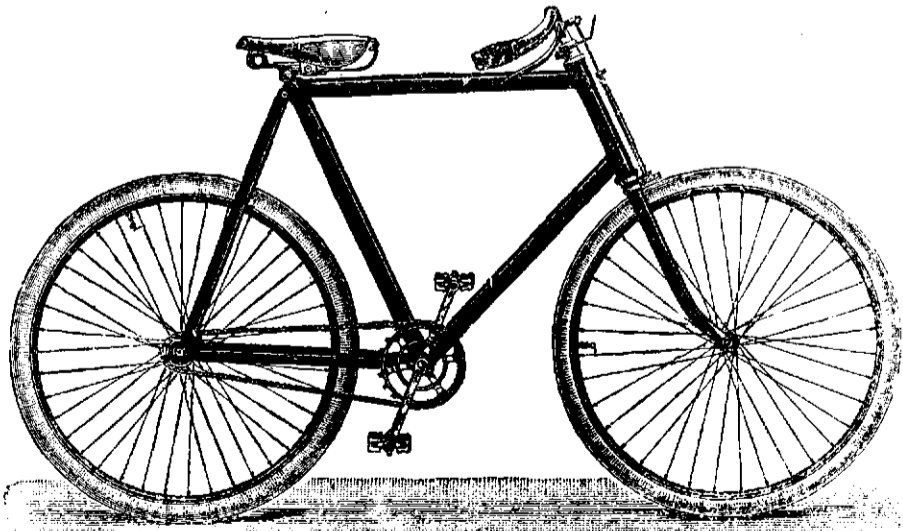
Koch Dániel

ARAD, strada Deák Ferencz nr. 42,
vis à vis de hotelul „Crucea-albă“.

Mare deposit de biciclete de primul rang, de mașini de cusut și exclusiv deposit de cele mai vestite biciclete

„Puch“.

Primește în lucrare transformarea totală, emailarea în toate colorile, precum și nickelarea a ori-ce biciclete.

Parti constituitoare de biciclete și mașini de cusut, precum și tot felul de fabricate pentru mașini permanent se găsesc în magazinul meu.

Biciclete și mașini de cusut se vând cu prețuri favorabile.

Aplicarea la locul lor a sonerelor electrice și a telefoanelor de casă se eșcută cu prețuri foarte avantajoase.

Mare magazin de mașini electrice.

Mare atelier pentru reparaturi.

Comandele din provincă se îndeplinesc cu toată punctualitatea.

793 - 28

Prăvălie de mode

ROSENBLÜH H. ȘI SOȘUL

în ARAD

Colțul pieței Szabadság și stradei Forray.

Recomandă marele său magazin de mode pentru dame: mătăsuri, pânzături și chifonuri.

Trusouri gata, barcheturi, plapome și matrașuri, confecțiunea noastră proprie.

Cele mai bune fabricate solide, și prețurile cele mai ieftine.

Materie fină pentru reverenși, cari își conservă culoarea, în Arad numai la noi se află în asortiment bogat.

Executăm confecționarea de

reverenși, paltoane, pardesiuri,

și le pregătim prin binecunoscutul croitor Dragan Adamovici.

Avem în mare asortiment materie și mătăsuri pentru

ornate și prapori bisericești.

Putem presenta nenumărate scrisori de recunoștință despre reverenșile ce noi le pregătim, precum și despre serviciul nostru bun și ineseptionabil.

Cu distincă stimă:

Rosenblüh H. și soșul.

792 17-25